

ΛΙΖΑ ΑΝΓΚΕΡ

ΕΡΩΤΑΣ
ΜΕΧΡΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DIE FOR YOU
Από τις Εκδόσεις Shaye Areheart Books, Ν. Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έρωτας μέχρι θανάτου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lisa Unger
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lisa Unger, 2009

This translation published by arrangement with Shaye Areheart Books,
an imprint of The Crown Publishing Group, a division of Random House, Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-088-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΙΖΑ ΑΝΓΚΕΡ

ΕΡΩΤΑΣ
ΜΕΧΡΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΘΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Για την Ιλέιν Μάρκσον...

*Την ακατάβλητη υποστηρίκτριά μου,
την ατρόμητη περασπίστριά μου
και θαυμάσια φίλη μου.*

Πρόλογος

Χιονίζει ελαφρά, οι νιφάδες σταδιακά σκεπάζουν τις βαθυκόκκινες στέγες της Πράγας. Στρέφω το βλέμμα μου στον ψυχρό, μολυβένιο ουρανό, την ώρα που οι γκριζες πλάκες γύρω μου ήδη αρχίζουν να εξαφανίζονται κάτω από ένα λευκό πέπλο. Στην πλατεία επικρατεί παγερή σιωπή. Τα καταστήματα είναι κλειστά, οι καρέκλες στοιβαγμένες ανάποδα πάνω στα τραπέζια των καφετεριών. Κάπου στο βάθος ακούω καμπάνες εκκλησίας. Ένας δυνατός άνεμος στενάζει και βουίζει, παρασέρνει μερικά πεσμένα χαρτιά και τα στροβιλίζει, έτσι που μοιάζουν να χορεύουν καθώς περνούν από μπροστά μου. Το πρωινό θα ήταν όμορφο μέσα στην τσουχτερή σιγαλιά του αν δεν πονούσα τόσο πολύ – αν δεν έκανε τόσο κρύο.

Η πλευρά του σώματός μου που ακουμπά στο έδαφος είναι πιασμένη και μουδιασμένη. Με δυσκολία, καθώς οι πονεμένοι μύες διαμαρτύρονται, προσπαθώ να ανακαθίσω. Πιάνομαι από ένα παγκάκι, στηρίζομαι στην πλάτη του για να σταθώ όρθια. Καθώς ο δριμύς άνεμος χτυπά τα μανίκια και το γιακά μου, αναρωτιέμαι *Πόση ώρα ήμουν πεσμένη στις πλάκες, καταμεσής αυτής της έρημης πλατείας; Πώς βρέθηκα εδώ;* Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι με βεβαιότητα είναι μια ερώτηση την οποία έκανα σε ένα νεαρό κορίτσι με τατουάζ στο πρόσωπο. Θυμάμαι τα μάτια της – άγουρα, πληγωμένα, φοβισμένα. Τη ρώτησα: «Kde?»

Πού; Εκείνη με κοίταξε αιφνιδιασμένη· θυμάμαι το αλαφιασμένο βλέμμα της, το πώς μετατόπιζε το βάρος της εναλλάξ από το ένα πόδι στο άλλο, νευρική, απελπισμένη. «Prosím», είπα. Σε παρακαλώ. «Kde je Kristof Ragan?» Πού βρίσκεται ο Κριστόφ Ράγκαν;

Αμυδρά, θυμάμαι ότι απάντησε. Όμως η απάντηση βρίσκεται πολύ βαθιά παραχωμένη μέσα στο πονεμένο μου κεφάλι, δεν μπορώ να την ανασύρω στην επιφάνεια. Μη στέκεσαι, λέει μια φωνή μέσα μου. Ψάξε για βοήθεια. Έχω την αίσθηση ότι με συντροφεύει κάποια άμεση απειλή, όμως δεν είμαι σίγουρη ποια είναι αυτή.

Παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να μένω ριζωμένη στη θέση μου, να γέρνω βαριά πάνω στο παγκάκι, να φοβάμαι την κλίση που μοιάζουν να έχουν τα πάντα γύρω μου, να φοβάμαι το πόσο σκληρές θα μου φανούν οι πλάκες αν σωριαστώ ξανά επάνω τους. Φοράω ένα τζιν παντελόνι. Το δερμάτινο σακάκι μου είναι ξεκούμπωτο, η δαντέλα του σουτιέν μου διακρίνεται μέσα από το σκίσιμο στο πουλόβερ μου. Το στήθος μου με γδέρνει, έχει κοκκινίσει από το κρύο. Το δεξί πόδι του παντελονιού μου είναι εντελώς σκισμένο, αποκαλύπτοντας μια πληγή από την οποία έχει τρέξει αίμα μέχρι το καλάμι μου· δυσκολεύομαι να βάλω βάρος σε αυτό το πόδι. Τα πέσματά μου είναι τόσο παγωμένα, ώστε έχουν μουδιάσει τελείως.

Στην πλατεία δεν υπάρχει ψυχή. Είναι λίγο μετά το χάραμα, το φως είναι αδύναμο, θαμπό. Ένα πελώριο χριστουγεννιάτικο δέντρο υψώνεται σαν γίγαντας, τα φωτάκια του λαμπυρίζουν, μικρές βαθυγάλανες σπίθες. Μικρότερα δέντρα, επίσης στολισμένα, στέκουν τριγύρω, αστραφτεροί, φωτεινοί παραστάτες. Περιμετρικά της πλατείας υπάρχουν ξύλινα κιόσκια, στημένα για τις ημέρες των γιορτών, ενώ οι περιτέχνοι μαύροι στύλοι των φαναριών είναι τυλιγμένοι με φωτάκια που φεγγίζουν· στεφάνια στολίζουν παράθυρα και πόρτες. Το σιντριβάνι, χωρίς νερό το χειμώνα, γεμίζει με χιόνι. Η Πλατεία της Παλιάς Πόλης είναι παραμυθένια. Νομίζω ότι είναι ανήμερα Χριστούγεννα. Οποιαδήποτε άλλη ημέρα ίσως κυκλοφορούσαν ήδη τουρίστες στους δρό-

μους, οι ντόπιοι θα πήγαιναν στις δουλειές τους, οι εργένηδες θα επέστρεφαν παραπατώντας στα σπίτια τους ύστερα από κάποιο ξενύχτι. Κανονικά, λάτρευα αυτό το μέρος, αισθανόμουν καλοδεχούμενη εδώ, όμως όχι σήμερα. Είμαι ολομόναχη, λες και ήρθε η συντέλεια του κόσμου. Όλοι έφυγαν, με ξέχασαν.

Με αργά βήματα κατευθύνομαι προς το δρόμο, ακουμπώντας στους τοίχους των κτιρίων και στις πλάτες των πάγκων, προσέχω να μην παραπατήσω. Θεόρατα καμπαναριά υψώνονται τριγύρω μου· βλοσυροί άγιοι με παρακολουθούν. Διακρίνω το είδωλό μου στη βιτρίνα ενός καταστήματος. Τα μαλλιά μου μοιάζουν με ποντικοφωλιά· ακόμα και σε αυτή την κατάσταση, η ματαιοδοξία με υποχρεώνει να περάσω τα δάχτυλά μου ανάμεσά τους, να προσπαθήσω να τα στρώσω λίγο. Κάτω από τα μάτια μου η μάσκαρα έχει σχηματίσει μουντζούρες. Γλείφω το δάχτυλό μου και προσπαθώ να σβήσω τα σημάδια τρίβοντας. Το σακάκι μου είναι σκισμένο στον ώμο. Στο σαγόνι μου απλώνεται μια μελανιά. Θυμώνω με τη γυναίκα που βλέπω να καθρεφτίζεται εκεί. Ασφυκτιά με τον εγωισμό της, αρρωσταίνει με την ύβρη της. Ξεφυσάω απότομα, αηδιασμένη με τον εαυτό μου, σχηματίζοντας ένα σύννεφο, το οποίο σύντομα διαλύεται στην ατμόσφαιρα.

Συνεχίζω το δρόμο μου, αδυνατώντας να αντέξω άλλο τη θέα του ειδώλου μου. Λίγο παραπάνω εντοπίζω ένα πράσινο και άσπρο περιπολικό της αστυνομίας. Είναι μικρό και μαζεμένο, μετά βίας θα το έλεγε κανείς αυτοκίνητο, περισσότερο μοιάζει με κραγιόν. Εύχομαι στη θέση του να υπήρχε ένα από τα ογκώδη μπλε και άσπρα περιπολικά της Νέας Υόρκης, με δύο σκληροτράχηλους αστυνομικούς μέσα. Υποχρεωτικά, θα βολευτώ με αυτό. Ανοίγω το βήμα μου όσο περισσότερο μπορώ, σηκώνω το χέρι για να τους κάνω νεύμα.

«Εδώ!» φωνάζω. «Βοήθεια, παρακαλώ».

Μία αστυνομικός κατεβαίνει από την πλευρά του οδηγού του περιπολικού και κινείται προς το μέρος μου. Όπως την πλησιάζω, βλέπω ότι χαμογελά λοξά, ψυχρά. Είναι μικρόσωμη σε σχέση με την ογκώδη μαύρη στολή που φοράει. Τα μαλλιά της είναι

βαμμένα έντονα κόκκινα, το χρώμα δεν την κολακεύει, όμως η επιδερμίδα της είναι κατάλευκη, τα μάτια της έχουν ένα απόκοσμο γαλανό χρώμα.

«Μιλάτε αγγλικά;» τη ρωτάω όταν φτάνουμε πιο κοντά.

«Λίγο, ναι», απαντάει. *Βαριά προφορά*. Με κοιτάζει ενοχλημένη. Νιφάδες χιονιού πέφτουν στα μαλλιά της και στέκουν εκεί. *Μια μεθυσμένη Αμερικανίδα τρεκλίζει στους δρόμους*, είναι η σκέψη που μαρτυρά η έκφρασή της. Μάλιστα, έχει δει την ίδια σκηνή αμέτρητες φορές. *Κοίτα χάλια*.

«Χρειάζομαι βοήθεια», της λέω, ανασηκώνοντας το πιγούνι μου, αντιδρώντας στο αποδοκιμαστικό της ύφος. «Πρέπει να πάω στην αμερικανική πρεσβεία». Εντωμεταξύ, το βλέμμα της έχει σκληρύνει: ενώ στην έκφρασή της αρχικά διακρινόταν ένας συνδυασμός περιφρόνησης και θυμηδίας, πλέον είναι ορατή μια έκδηλη καχυποψία.

«Το όνομά σας;» με ρωτάει. Τη βλέπω να σηκώνει το χέρι της αργά και να το ακουμπά χαλαρά πάνω στο πιστόλι της, ένα άσχημο κατάμαυρο σιδερικό που φαντάζει υπερβολικά μεγάλο για τη μικρή λευκή παλάμη της. Κομπιάζω για κάποιο λόγο, ξαφνικά μετανιώνω που της έκανα νόημα. Δε θέλω να της πω το όνομά μου. Θέλω να κάνω μεταβολή και να φύγω τρέχοντας.

«Το διαβατήριό σας, παρακαλώ», λέει η αστυνομικός αυστηρότερα. Αυτή τη φορά διακρίνω μια υποψία φόβου στα γαλανά μάτια της, ανάμεικτη με μια δόση έξαψης. Συνειδητοποιώ ότι έχω αρχίσει να οπισθοχωρώ. Δεν της αρέσει αυτό, πλησιάζει.

«Ακίνητη», μου λέει κοφτά, σηκώνοντας τους ώμους της, ώστε να μοιάζει ψηλότερη. Υπακούω. Ακολουθεί νέα αμήχανη παύση, καθώς παλεύω να αποφασίσω τι θα κάνω στη συνέχεια.

«Πες μου το όνομά σου».

Κάνω μεταβολή και αρχίζω να τρέχω, ή μάλλον να παραπατάω, κι έτσι αργά, άχαρα, απομακρύνομαι. Η αστυνομικός μου βάζει τις φωνές στα τσέχικα και, παρότι δεν καταλαβαίνω τι λέει, είναι φανερό ότι έχω μπλέξει άσχημα. Την επόμενη στιγμή νιώ-

θω τα χέρια της πάνω μου και βρίσκομαι ξανά πεσμένη κάτω· αυτή η μικρόσωμη γυναίκα αποδεικνύεται εντυπωσιακά δυνατή έτσι όπως πιέζει το γόνατό της πάνω στην πλάτη μου. Μου έχει κόψει την ανάσα κι εγώ παλεύω να πάρω αναπνοή καθώς ρίχνει όλο της το βάρος επάνω μου. Ακούω τις απεγνωσμένες, τραχιές απόπειρές μου να ανασάνω. Η αστυνομικός μιλάει στον ασύρματό της ουρλιάζοντας. Τραβάει τα χέρια μου προς τα πίσω, όταν ξαφνικά νιώθω ολόκληρο το σώμα της να τινάζεται, καθώς το βάρος της ξαφνικά μετατοπίζεται από πάνω μου. Ακούω το όπλο της να πέφτει και να αναπηδά στις πλάκες. Σέρομαι απεγνωσμένα, προσπαθώντας να απομακρυνθώ, και στρέφομαι προς το μέρος της. Τη βλέπω πεσμένη κάτω, να κείται στο πλάι, να με κοιτάζει με εκείνα τα εντυπωσιακά γαλανά μάτια, που πλέον είναι γουρλωμένα από τον τρόμο και τον πόνο. Συνειδητοποιώ ότι έχω αρχίσει να κινούμαι προς το μέρος της, όμως σταματώ όταν το στόμα της ανοίγει κι ένα ποτάμι αίματος απλώνεται στο χιόνι γύρω της. Διακρίνω έναν σκοτεινό λεκέ ο οποίος απλώνεται στην κοιλιά της. Προσπαθεί να σταματήσει την αιμορραγία με το χέρι της· το αίμα κυλά ανάμεσα στα λεπτά δάχτυλά της.

Τότε σηκώνω τα μάτια μου και τον βλέπω. Μοιάζει με μαύρο στυλό με φόντο το λευκό γύρω του. Έχει κατεβάσει στο πλευρό του το χέρι στο οποίο κρατά το πιστόλι, στέκεται ακίνητος και αμίλητος, ενώ ο άνεμος ανακατεύει τα μαλλιά του. Σηκώνομαι όρθια χωρίς να πάρω στιγμή το βλέμμα μου από πάνω του και αρχίζω να απομακρύνομαι.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τον ρωτάω.

Πλησιάζει, ο πνιχτός ήχος των βημάτων του αντηχεί στα κτίρια γύρω μας.

«Γιατί;» ουρλιάζω. Ακολουθεί η ηχώ. Εκείνος όμως παραμένει ασυγκίνητος, το πρόσωπό του τελείως ανέκφραστο, λες και δεν είχα ποτέ την παραμικρή σημασία στη ζωή του. Και ίσως έτσι να ήταν. Όπως κάνω μεταβολή, τον βλέπω να σηκώνει το όπλο του. Πριν αρχίσει να πυροβολεί, τρέχω να σωθώ.

Μέρος Πρώτο

Ο χωρισμός

*Μαζί θα είστε όταν οι λευκές φτερούγες
του θανάτου σκορπίσουν τις ημέρες σας.*

Χαλίλ Γκιμπράν, *Ο Προφήτης**

* Kahlil Gibran, *Ο Προφήτης – Ο Κήπος του Προφήτη*, μτφρ. Κ. Παρίσης – Ειρήνη Κατέλλου, Printa, Αθήνα 2004, σελ. 25. (Σ.τ.Μ.)

Την τελευταία φορά που είδα το σύζυγό μου είχε μια μικροσκοπική σταγόνα μαρμελάδας βατόμουρου στις ξανθές τρίχες του γενιού του. Λίγο νωρίτερα είχαμε πει καφέ από την εξωφρενικά ακριβή μηχανή που είχε αγοράσει εντελώς αυθόρμητα τρεις εβδομάδες νωρίτερα, συνοδεύοντάς τον με κρουασάν, τα οποία είχε πάρει επιστρέφοντας στο σπίτι· είχε τρέξει οκτώ χιλιόμετρα για να γυμναστεί και δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται την ειρωνεία εκείνης της μικρής κραιπάλης. Το λεπτό, σμιλεμένο σώμα του ήταν μια μηχανή, δεν έπαιρνε ποτέ βάρος αν δεν το είχε σχεδιάσει ο ίδιος. Σε αντίθεση με εμένα. Αρκούσε να μυρίσω τα φουρνιστά καλούδια και οι μηροί μου άρχιζαν να φαρδαίνουν.

Ήταν ζεστά τα κρουασάν. Κι ενώ προσπαθούσα να αντισταθώ, εκείνος τα έκοψε στη μέση και τα κάλυψε με άφθονο βούτυρο, στη συνέχεια πέρασε μαρμελάδα από πάνω και άφησε το ένα, παραφουσκωμένο και κολλώδες, να περιμένει στο άσπρο πιάτο. Έδωσα μάχη μέσα μου κι έχασα, απλώνοντας τελικά το χέρι. Ήταν τέλειο – τραγανιστό, βουτυράτο, αλμυρό, γλυκό. Πολύ σύντομα είχε εξαφανιστεί.

«Μου ασκείς κακή επιρροή», σχολίασα, γλείφοντας το βούτυρο από τα ακροδάχτυλά μου. «Θα χρειαστεί να περάσω πάνω από μία ώρα στο διάδρομο για να κάψω αυτές τις θερμίδες. Όμως ξέρουμε πολύ καλά και οι δύο πως αυτό δεν πρόκειται να συμβεί».

Έστρεψε τα γαλανά μάτια του προς το μέρος μου, απολογητικά. «Το ξέρω», είπε. «Συγγνώμη». Ύστερα χαμογέλασε. Αχ εκείνο το χαμόγελο. Ζητούσε επιτακτικά ένα χαμόγελο σε απάντηση, οσοδήποτε θυμωμένη, εκνευρισμένη, *σκασμένη* κι αν ήμουν. «Όμως ήταν τέλειο, δε συμφωνείς; Θα το θυμάσαι όλη μέρα». Άραγε αναφερόταν στο κρουασάν ή στον έρωτα που είχαμε κάνει πριν από την αυγή;

«Ναι», είπα καθώς με φιλούσε, ενώ το στιβαρό του μπράτσο ακουμπούσε στο κέντρο της πλάτης μου, τραβώντας με επιτακτικά προς το μέρος του, και στην ουσία αυτό λειτούργησε ως πρόσκληση, όχι ως αποχαιρετισμός, που ήταν στην πραγματικότητα. «Θα το θυμάμαι».

Τότε ήταν που είδα τη στάλα της μαρμελάδας. Του έγνεψα να σκουπίσει το πρόσωπό του. Ήταν ντυμένος για μια σημαντική συνάντηση. *Κρίσιμη* ήταν η λέξη που είχε χρησιμοποιήσει όταν μου την ανέφερε. Παρατήρησε το είδωλό του στη γυάλινη πόρτα του φούρνου μικροκυμάτων και σκούπισε τη μαρμελάδα.

«Ευχαριστώ», είπε καθώς κατευθυνόταν προς την πόρτα. Σήκωσε τη δερμάτινη θήκη του υπολογιστή του και την πέρασε στον ώμο του. Έμοιαζε βαριά· ανησύχησα μήπως τσαλάκωνε το κοστούμι του, ένα κομψό, ακριβό μαύρο μάλλινο σύνολο, το οποίο είχε αγοράσει πρόσφατα, όμως δεν το είπα. Φάνταζε υπερβολικά μητρικό.

«Για τι πράγμα ευχαριστείς;» ρώτησα. Είχα ήδη ξεχάσει πως τον είχα γλιτώσει από μια μικρή στιγμή αμηχανίας αν πήγαινε σε μια σημαντική συνάντηση με φαγητό στο πρόσωπό του.

«Γιατί είσαι ό,τι πιο όμορφο θα δω όλη μέρα». Ήταν γαλίφης όποτε του δινόταν η ευκαιρία. Ανέκαθεν ήταν τέτοιος.

Γέλασα, τύλιξα τα χέρια μου γύρω από το λαιμό του, τον φίλησα ξανά. Ήξερε τι έπρεπε να πει, ήξερε πώς να με κάνει να αισθάνομαι όμορφα. *Σίγουρα* θα σκεφτόμουν τον έρωτα που είχαμε κάνει, εκείνο το κρουασάν, το χαμόγελό του, εκείνη τη φράση όλη μέρα.

«Πήγαινε να τους καταπλήξεις», είπα καθώς τον συνόδευα στην εξώπορτα του διαμερίσματός μας και τον παρακολουθούσα να κατευθύνεται στο ασανσέρ, στο βάθος του μικρού διαδρόμου. Πάτησε το κουμπί και περίμενε. Ο διάδρομος μας είχε πείσει να αγοράσουμε το διαμέρισμα πριν καν διαβούμε το κατώφλι: το παχύ κόκκινο χαλί, η ξύλινη επένδυση στους τοίχους, τα ψηλά ταβάνια – όλα εκείνα τα στοιχεία της νεοϋορκέζικης προπολεμικής κομψότητας. Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε αθόρυβα. Ίσως ήταν εκείνη τη στιγμή, ακριβώς πριν αρχίσει να κινείται, που διέκρινα μια σκιά στο πρόσωπό του. Ίσως όμως απλώς να το φαντάστηκα αργότερα, προκειμένου να προσδώσω κάποιο νόημα σε εκείνες τις στιγμές. Ακόμα κι αν πράγματι υπήρξε, εκείνη η φευγαλέα σκιά – τίνας πράγματος άραγε; θλίψης; φόβου; – έσβησε στη στιγμή, χάθηκε τόσο γρήγορα ώστε σχεδόν δεν το αντιλήφθηκα τότε.

«Το ξέρεις πως θα σκίσω», είπε με τη συνηθισμένη, γεμάτη ψυχραιμία σιγουριά του. Όμως εγώ άκουσα κάτι άλλο, την προφορά της μητρικής του γλώσσας, ένα στοιχείο που ερχόταν στην επιφάνεια μόνον όταν ήταν στρεσαρισμένος ή μεθυσμένος. Όμως δεν ανησύχησα. Ποτέ δεν αμφέβαλλα για εκείνον. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που έπρεπε να καταφέρει εκείνη την ημέρα, κάτι αδύριστο σχετικά με κάποιους επενδυτές για την εταιρεία του, δεν είχα την παραμικρή αμφιβολία ότι θα πετύχαινε το στόχο του. Πολύ απλά, αυτός ήταν ο χαρακτήρας του: ό,τι ήθελε το κατάφερε. Μου κούνησε το χέρι, έριξε μια ματιά προς τα πίσω, γεμάτη σιγουριά, μπήκε στο ασανσέρ και η πόρτα έκλεισε. Και μετά... χάθηκε.

«Σ' αγαπώ, Ίζι!» μου φάνηκε πως τον άκουσα να φωνάζει κάνοντας τον παλιάτσο καθώς το ασανσέρ κατέβαινε στο φρεάτιο, παίρνοντας μακριά τον ίδιο και τη φωνή του.

Χαμογέλασα. Ύστερα από πέντε χρόνια γάμου, μία αποβολή, τουλάχιστον πέντε γενναίους καβγάδες που διήρκεσαν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, καυτό σεξ, βαρετό σεξ, καλές ημέρες,

δύσκολες ημέρες, όλες εκείνες τις μικρές στενοχώριες και απογοητεύσεις –καθώς και κάποιες όχι και τόσο μικρές– που προκύπτουν αναπόφευκτα σε μια σχέση η οποία δε διαλύεται στα εξών συνετέθη αμέσως, ύστερα από ορισμένες μαύρες στιγμές που νόμισα ότι δε θα τα καταφέραμε, ότι θα ήμουν καλύτερα μακριά του, και όλες εκείνες τις στιγμές που μου κοβόταν η ανάσα και ήμουν σίγουρη ότι δε θα κατάφερα ούτε να *επιβιώσω* μακριά του, ύστερα απ’ όλα αυτά, δε χρειαζόταν να μου λείι ότι με αγαπούσε, όμως χαιρόμουν που εξακολουθούσε να το κάνει.

Έκλεισα την πόρτα και το πρωινό πρόγραμμα ξεκίνησε. Μέσα σε πέντε λεπτά μιλούσα στο τηλέφωνο με τον Τζακ Μάνις, τον παλιό μου φίλο και ατζέντη μου.

«Θα δούμε κάποια στιγμή εκείνη την επιταγή;» Η μόνιμη ερώτηση του συγγραφέα.

«Θα σε κρατάω ενήμερη». Η μόνιμη απάντηση του ατζέντη.
«Πώς πάει το χειρόγραφο;»

«...Προχωράει».

Μέσα σε είκοσι λεπτά έβγαινα για τρέξιμο, έχοντας ακόμη τη γεύση από βούτυρο και μαρμελάδα του φιλιού του Μαρκ στα χείλη μου.

Μόλις βγήκε στο δρόμο, τον χτύπησε μια ριπή παγωμένου, τσουχτερού αέρα, που τον έκανε να μετανιώσει για την απόφασή του να μη φορέσει παλτό. Σκέφτηκε να ανέβει ξανά επάνω, όμως ήταν ήδη αργά. Έτσι, κούμπωσε το σακάκι του κοστουμιού του, φόρεσε σταυρωτά την τσάντα του φορητού υπολογιστή πάνω στο στήθος του κι έχωσε τις παλάμες του βαθιά μέσα στις τσέπες του. Άρχισε να βαδίζει με γοργό βήμα κατά μήκος της Δυτικής Ογδοηκοστής Έκτης Οδού, με κατεύθυνση προς το Μπρόντγουεϊ. Στη γωνία κατέβηκε με ζωηρό βήμα τα σκαλοπάτια της καλυμμένης με κίτρινα πλακάκια εισόδου στο σταθμό του μετρό και χάριξε με τη ζεστασιά που υπήρχε εκεί, παρότι η οσμή των ούρων ήταν

ιδιαίτερα έντονη εκείνο το πρωινό. Χρησιμοποίησε την κάρτα απεριορίστων διαδρομών για να περάσει από τις αυτόματες πόρτες και περίμενε το συρμό που οδηγούσε στο κέντρο της πόλης.

Ήταν περασμένες εννέα, οπότε ο κόσμος στην αποβάθρα ήταν λιγότερος απ' ό,τι μία ώρα νωρίτερα. Ένας νεαρός επιχειρηματίας έγερνε κάθε τόσο πάνω από τις ράγες προσπαθώντας να διακρίνει στο βάθος τα φώτα του επόμενου τρένου, ενώ έριχνε νευρικές ματιές στο ρολόι του. Παρά την πλούσια ύφανση του μαύρου μάλλινου παλτού του και τα ακριβά παπούτσια του, έδειχνε ταλαιπωρημένος, απεριποίητος. Ο Μάρκουσ Ρέιν αισθάνθηκε κάτι σαν περιφρόνηση για τον άντρα εκείνο, τόσο για τη φανερή αργοπορία του όσο και για την ακόμα πιο φανερή ταρχή του, αν και δε θα μπορούσε να εξηγήσει το γιατί.

Ο Μάρκουσ ακούμπησε με την πλάτη στον απέναντι τοίχο, εξακολουθώντας να έχει τις παλάμες μέσα στις τσέπες του, και περίμενε. Ο Νεοϋορκέζος βρισκόταν σε μια διαρκή κατάσταση αναμονής – για τρένα, λεωφορεία ή ταξί, σε απίστευτα μεγάλες ουρές για μια κούπα καφέ, μέσα σε πλήθη προκειμένου να παρακολουθήσει μια ταινία ή να επισκεφτεί μια συγκεκριμένη έκθεση σε κάποιο μουσείο. Ο υπόλοιπος κόσμος θεωρούσε τους Νεοϋορκέζους αγενείς, ανυπόμονους. Οι άνθρωποι αυτοί όμως ήταν καταδικασμένοι να περιμένουν σε ουρές, ο ένας πίσω από τον άλλο, παραδομένοι στην καταδίκη τους, γκρινιάζοντας ενδεχομένως, αλλά σε κάθε περίπτωση περιμένοντας.

Ζούσε σε αυτή την πόλη από τα δεκαοκτώ του χρόνια, όμως ποτέ δε θεώρησε τον εαυτό του απόλυτα Νεοϋορκέζο. Προτιμούσε να τον βλέπει σαν επισκέπτη σε ζωολογικό κήπο, σαν κάποιον που του είχε επιτραπεί να περιφέρεται μέσα στο κλουβί του θηρίου. Από την άλλη, ανέκαθεν έτσι αισθανόταν, ακόμα κι όταν ήταν παιδί, ακόμα και στην πατρίδα του. Ανέκαθεν αποστασιοποιημένος, παρατηρητής. Αποδεχόταν την κατάσταση αυτή ως κάτι το φυσιολογικό στη ζωή του, χωρίς ίχνος δυσαρέσκειας ή στενοχώριας. Η Ίζαμπελ ανέκαθεν κατανοούσε αυτό το στοιχείο του χαρακτήρα

του' ως συγγραφέας, βρισκόταν σε παρόμοια θέση. *Δεν μπορείς να παρατηρήσεις ουσιαστικά αν δεν πάρεις αποστάσεις.*

Ήταν ένα από τα στοιχεία που τον είχαν προσελκύσει αρχικά σε αυτή τη γυναίκα η συγκεκριμένη πρόταση. Είχε διαβάσει ένα μυθιστόρημά της, το είχε βρει ασυνήθιστα βαθύ και σύνθετο. Η φωτογραφία της στο οπισθόφυλλο του είχε κινήσει το ενδιαφέρον, οπότε αναζήτησε πληροφορίες για εκείνη στο διαδίκτυο, διάβασε ορισμένα πράγματα που του φάνηκαν ενδιαφέροντα – δηλαδή ότι η οικογένειά της ήταν εύπορη όμως η ίδια είχε διαγράψει αυτόνομη και πετυχημένη πορεία ως συγγραφέας οκτώ ευπώλητων μυθιστορημάτων, ότι είχε ταξιδέψει σε ολόκληρο τον κόσμο και είχε γράψει εντυπωσιακά εύστοχα δοκίμια σχετικά με τους τόπους που είχε επισκεφτεί. *«Η Πράγα είναι μια πόλη γεμάτη μυστικά»*, είχε γράψει. *«Παραμυθένια δρομάκια καταλήγουν σε σκοτεινές αλέες, μια άγνωστη πλατεία κρύβεται πίσω από μια βαριά δρύινη και σιδερένια πόρτα, περίτεχνες προσόψεις κτιρίων κρύβουν ένα σκοτεινό παρελθόν. Η όψη της είναι θεσπέσια, έξοχα σμιλεμένη, απερίγραπτα όμορφη, όμως τα μάτια της είναι ψυχρά. Μειδιά, όμως ποτέ δε γελάει. Γνωρίζει αλλά δεν αποκαλύπτει»*. Αυτό ήταν αλήθεια, κατά τρόπο που κανείς ξένος δε θα μπορούσε ποτέ να κατανοήσει πραγματικά, όμως αυτή η Αμερικανίδα συγγραφέας είχε κατορθώσει να διακρίνει φευγαλέα την πραγματική πόλη, και αυτό τον συγκίνησε.

Ήταν εκείνες οι πλούσιες κατάμαυρες μπούκλες, εκείνα τα σκούρα μάτια, σαν μαύρα πετράδια πάνω στην πάλλευκη επιδερμίδα, ο τρόπος που έστρεφε το λαιμό της, οι ντελικάτες γραμμές των χειρών της, που τον ώθησαν να την αναζητήσει σε μία από τις παρουσιάσεις των βιβλίων της. Κατάλαβε από την πρώτη στιγμή πως ήταν η γυναίκα της ζωής του, όπως τόσο πολύ αρέσκονται να λένε οι Αμερικανοί – λες και ο μοναδικός σκοπός της ζωής τους ήταν η προσπάθεια να ολοκληρωθούν αναζητώντας το άλλο τους μισό. Εκείνος το εννοούσε με τελείως διαφορετικό τρόπο, στην αρχή.

Έμοιαζε να έχει περάσει τόσο πολύς καιρός από εκείνο τον αρχικό ενθουσιασμό, εκείνο το κύμα πάθους. Συχνά ευχόταν να μπορούσε να επιστρέψει στη νύχτα της πρώτης γνωριμίας τους, να ξαναζήσει τα χρόνια που πέρασαν μαζί. Είχε κάνει τόσα λάθη – κάποια τα γνώριζε κι εκείνη, ορισμένα όχι, δεν έπρεπε να τα μάθει ποτέ. Θυμόταν πως το βλέμμα της είχε κάτι την πρώτη φορά που τον αγάπησε, κάτι που γέμισε ένα κενό μέσα του. Παρότι ήταν πολλά τα πράγματα που δε γνώριζε, είχε πάψει να τον κοιτάζει έτσι. Το βλέμμα της έμοιαζε να τον προσπερνάει. Ακόμα κι όταν τον κοίταζε κατάματα, εκείνος πίστευε ότι έβλεπε έναν άνθρωπο που δεν υπήρχε πλέον. Και ίσως το φταίξιμο να ήταν δικό του.

Άκουσε το βουητό του τρένου που πλησίαζε, οπότε ανασηκώθηκε από τον τοίχο. Είχε αρχίσει να κινείται προς την άκρη της πλατφόρμας όταν ένωσε ένα χέρι πάνω στο μπράτσο του. Ήταν μια αποφασιστική, δυνατή λαβή, και ο Μάρκος, ενστικτωδώς, τίναξε το μπράτσο του και ξέφυγε, σηκώνοντας αμέσως τη γροθιά του καθώς έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Ήρεμα, Μάρκος», είπε ο άλλος άντρας γελώντας τραχιά. «Χαλάρωσε». Σήκωσε τις ψωμωμένες παλάμες του συμπιέζοντας τον αέρα ανάμεσά τους. «Γιατί είσαι τόσο νευρικός;»

«Ιβάν», είπε ο Μάρκος ψύχραιμα, παρότι η καρδιά του χτυπούσε ξέφρενα, έρμαιο της αδρεναλίνης. Η στιγμή εκείνη απέκτησε μια σουρεαλιστική διάσταση, έμοιαζε με σκηνή βγαλμένη από κάποιο σκοτεινό όνειρο. Ο Ιβάν ήταν ένα φάντασμα, ένας άνθρωπος θαμμένος τόσο βαθιά στη μνήμη του Μάρκος ώστε μικρότερη αίσθηση θα του προκαλούσε το να έβλεπε απέναντί του ένα αναστημένο κουφάρι. Εκεί που άλλοτε ήταν ένας ψηλός, νευρώδης νεαρός, απρόβλεπτος και αλλόκοτος, ο Ιβάν είχε πάρει πολύ βάρος. Όχι λίπος, μυς: έμοιαζε με μπουλντόζα, τετραγωνισμένος και δυνατός, έτοιμος να τσακίσει τσιμέντα, ακόμα και την ίδια τη γη.

«Τι έγινε;» Ξανά το ίδιο μπάσο γέλιο, αυτή τη φορά με λιγό-

τερο φιλικό τόνο. «Δε θα ρωτήσεις “Πώς είσαι;” Δε θα πεις “Χαίρομαι που σε βλέπω;”»

Ο Μάρκος παρατήρησε το πρόσωπο του Ιβάν. Το πλατύ χαμόγελο κάτω από ζυγωματικά που θύμιζαν βράχια, τα σκούρα γυαλιστερά μάτια – όλα φάνταζαν έτοιμα να γίνουν ψυχρά σαν τον πάγο. Παρότι εξωτερικά έμοιαζε εύθυμος, ο Ιβάν ανάδινε ένα κενό, κάτι ανησυχητικό. Ήταν τόσο αλλόκοτο που τον έβλεπε σε αυτό το πλαίσιο, σε αυτή τη ζωή, ώστε για μια στιγμή ο Μάρκος θα μπορούσε να πιστέψει ότι ονειρευόταν, ότι βρισκόταν ακόμη στο κρεβάτι, δίπλα στην Ίζαμπελ. Ότι θα ξυπνούσε από αυτό το όνειρο, όπως είχε ξυπνήσει από όλους εκείνους τους εφιάλτες που τον βασάνιζαν.

Ο Μάρκος εξακολούθησε να παραμένει βουβός, ενώ το τρένο του έφτανε και αναχωρούσε από το σταθμό, αφήνοντάς τους μόνους στην αποβάθρα. Η γυναίκα στο εκδοτήριο των εισιτηρίων διάβαζε ένα φτηνό μυθιστόρημα. Από κάτω τους ο Μάρκος άκουγε τα τρένα να περνούν με ταχύτητα, από πάνω άκουγε τα κορναρίσματα στο δρόμο. Πέρασε υπερβολικά πολλή ώρα. Κι ενώ η σιωπή συνεχιζόταν, ο Μάρκος παρατηρούσε την έκφραση του Ιβάν να ψυχραίνει και να σκληραίνει.

Τότε ο Μάρκος γέλασε δυνατά, τόσο που η φωνή του αντήχησε στο τσιμέντο κι έκανε την ταμιά να σηκώσει για λίγο το κεφάλι της, προτού στρέψει ξανά την προσοχή της στο βιβλίο της.

«Ιβάν!» αναφώνησε ο Μάρκος χαμογελώντας βεβιασμένα. «Γιατί είσαι τόσο νευρικός;»

Ο Ιβάν γέλασε αμήχανα, ύστερα άπλωσε το χέρι κι έριξε μια φιλική γροθιά στο μπράτσο του Μάρκος. Ο Μάρκος τράβηξε τον Ιβάν κοντά του, τον αγκάλιασε με ενθουσιασμό και αντάλλαξαν ζωνερά χτυπήματα στην πλάτη.

«Μπορείς να μου διαθέσεις λίγο χρόνο;» ρώτησε ο Ιβάν φέρνοντας το χέρι του γύρω από τον ώμο του Μάρκος ενώ τον οδηγούσε προς την έξοδο. Το γιγάντιο χέρι του Ιβάν έμοιαζε με κομμάτι βοδινού κρέατος, το βάρος του ήταν αδύνατον να μετακι-

νηθεί χωρίς μηχανήμα. Ο Μάρκους προσποιήθηκε πως δε διέκρινε τον απειλητικό τόνο της ερώτησης.

«Φυσικά, Ιβάν», είπε ο Μάρκους. «Φυσικά και έχω χρόνο».

Ο Μάρκους διέκρινε ένα κόμπιασμα στη φωνή του, το οποίο προσπάθησε να κρύψει βήχοντας. Αν ο Ιβάν το κατάλαβε, δεν το έδειξε. Ένα άσχημο προαίσθημα έμοιαζε να διατρέχει σαν χείμαυρος το σώμα του, από το λαρύγγι μέχρι την κοιλιά του, καθώς ανέβαιναν τη σκάλα, κι ενώ ο Ιβάν εξακολουθούσε να τον κρατάει σφιχτά. Μιλούσε, έλεγε κάποιο ανέκδοτο για μια πόρνη κι έναν ιερέα, όμως ο Μάρκους δεν τον πρόσεχε. Σκεφτόταν την Ίζαμπελ. Θυμόταν την όψη της εκείνο το πρωί, λιγάκι νυσταγμένη, όμορφη έτσι όπως φορούσε τις πιτζάμες της, με τα μαλλιά της να μοιάζουν με σύννεφο από ατίθασες μπουκλες, να αναδίνουν τη γλυκιά μυρωδιά του μελιού και του σεξ, να έχουν τη γεύση βούτυρου και μαρμελάδας.

Στο δρόμο, ο Ιβάν είχε ξεσπάσει σε βροντερά γέλια καθώς είχε ολοκληρώσει το ανέκδοτό του, οπότε ο Μάρκους έπιασε τον εαυτό του να γελάει, αν και δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πώς είχε καταλήξει η ιστορία. Ο Ιβάν ήξερε πολλά ανέκδοτα, το ένα πιο ανόητο από το άλλο. Είχε μάθει σε μεγάλο βαθμό την αγγλική γλώσσα με αυτό τον τρόπο, διαβάζοντας βιβλία με ανέκδοτα και παρακολουθώντας κωμικούς, κι επέμενε ότι ο άνθρωπος δεν μπορούσε να κατανοήσει πραγματικά μια γλώσσα χωρίς να καταλάβει το χιούμορ της, χωρίς να ξέρει τι θεωρούσαν αστείο όσοι τη μιλούσαν ως μητρική. Ο Μάρκους δεν ήταν σίγουρος για το κατά πόσον ίσχυε αυτό. Όμως δε γινόταν να φέρεις αντιρρήσεις στον Ιβάν. Κάτι τέτοιο θα ήταν βλαβερό για την υγεία. Ακόμα και ασήμαντα πράγματα ήταν ικανά να κάνουν τον μεγαλόσωμο άντρα να πάρει ανάποδες. Ήταν ικανός τη μια στιγμή να γελάει και την επόμενη να σε σφυροκοπάει με εκείνες τις γροθιές που το μέγεθός τους θύμιζε χοιρομέρια. Έτσι είχαν τα πράγματα από τον καιρό που μεγάλωναν μαζί, παιδιά ακόμη, πριν από μια ολόκληρη ζωή.

Ο Ιβάν πλησίασε μια αρκετά καινούργια Lincoln, σταθμευ-

μένη παράνομα στην Ογδοηκοστή Έκτη Οδό. Με το τηλεχειριστήριο που κρατούσε την ξεκλειδωσε και ύστερα άπλωσε το χέρι για να ανοίξει την πόρτα του συνοδηγού. Ήταν ένα ακριβό αυτοκίνητο, ένα αυτοκίνητο που δε θα μπορούσαν να το αντέξουν τα οικονομικά του Ιβάν, τουλάχιστον όπως τα ήξερε τα τελευταία χρόνια. Ο Μάρκος κατάλαβε τι σήμαινε αυτό· είχε επιστρέψει σε εκείνη τη ζωή που τον είχε βάλει εξαρχής σε μεπελάδες.

Ο Μάρκος μπορούσε να διακρίνει την είσοδο του κτιρίου όπου έμενε, μια πρόσοψη από αστραφτερό γυαλί και σπιλωμένο ξύλο, πίσω από ένα φαρδύ κυκλικό δρομάκι. Από το κατώφλι κρεμόταν ένα μεγάλο γιορτινό στεφάνι, θυμίζοντάς του πως πηλοσίαζαν τα Χριστούγεννα.

Είδε μια νεαρή μητέρα που ζούσε εκεί –Τζένι ήταν το όνομά της;– να βγαίνει από το κτίριο με τα δύο μικρά παιδιά της. Συνέλαβε τον εαυτό του να σκέφτεται ξαφνικά, επιτακτικά, το μωρό που ήθελε να αποκτήσει η Ίζαμπελ. Εκείνος ποτέ του δεν είχε θελήσει παιδιά, μάλιστα είχε θυμώσει όταν έμεινε έγκυος η Ίζαμπελ, φτάνοντας στο σημείο να νιώσει ανακούφιση με την αποβολή. Για κάποιο λόγο, η θέα εκείνης της γυναίκας με τα κοριτσάκια της τον έκανε να νιώσει μια σουβλιά, τύψεις. Ο Μάρκος απέστρεψε το πρόσωπό του, ώστε να μην τον δουν καθώς περνούσαν στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

«Ζεις καλά», σχολίασε ο Ιβάν, καθώς παρατηρούσε με τη σειρά του την είσοδο του κτιρίου. Στο δυνατό πρωινό φως, ο Μάρκος μπορούσε να διακρίνει τους μελανούς κύκλους κάτω από τα μάτια του Ιβάν, καθώς και μια βαθιά ουλή στο πλάι του προσώπου του, την οποία δε θυμόταν από παλιά. Τα ρούχα του Ιβάν ήταν φτηνά, βρόμικα· τα νύχια του φαγωμένα μέχρι μέσα. Η όψη του δεν ήταν καλή, έμοιαζε με άνθρωπο που δεν είχε τα χρήματα ή τη διάθεση να φροντίσει τον εαυτό του, με κάποιον που είχε περάσει πάρα πολλά χρόνια κλεισμένος μέσα. Ο Ιβάν εξακολουθούσε να χαμογελάει, όμως από το πρόσωπό του είχε χαθεί κάθε ίχνος ζεστασιάς. Ήταν παγωμένο.

«Κι εσύ; Τα πας καλά;» ρώτησε ο Μάρκουσ, νιώθοντας ένα σφιξιμο στο στήθος.

Ο Ιβάν σήκωσε αργά τους ώμους του, γυρνώντας προς τα πάνω τις παλάμες του. «Όχι και τόσο καλά».

Ο Μάρκουσ άφησε να περάσουν μερικές στιγμές. «Τι θέλεις, Ιβάν;»

«Νόμιζες ότι δε θα με έβλεπες ξανά».

«Πέρασε καιρός».

«Ναι, Μάρκουσ», συμφώνησε εκείνος, προφέροντας το όνομα με έντονο σαρκασμό. «Πολύς καιρός».

Ο Μάρκουσ συνειδητοποίησε ότι κινείτο προς το αυτοκίνητο· πραγματικά, δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγει. Όπως ακουμπούσε την παλάμη του στην πόρτα, ο Μάρκουσ είδε τη σύζυγό του να βγαίνει από το κτίριο, με τα μαλλιά της πιασμένα πίσω –το λεπτό λάστιχο μετά βίας τιθάσευε το χάος από μπουκλες–, ντυμένη με ρούχα γυμναστικής, μια παλιά, φθαρμένη μπλε μπλούζα κι ένα ζευγάρι πολυκαιρισμένα αθλητικά παπούτσια. Θυμήθηκε το πρωινό που είχαν μοιραστεί, την ανησυχία της για τις θερμίδες. Μπήκε γρήγορα μέσα στο αυτοκίνητο και την είδε να κοντοστέκεται, να κοιτάζει γύρω της. Είχε εκείνη την αυστηρή όψη, την έκφραση που έπαιρνε όταν πίεζε τον εαυτό της να κάνει κάτι που δεν ήθελε. Το έβλεπε, παρά την απόσταση. Τότε η γυναίκα έκανε μεταβολή, γρήγορα, ξαφνικά, και απομακρύνθηκε τρέχοντας. Ο Μάρκουσ λαχταρούσε με όλο του το είναι να τρέξει πίσω της, όμως εκείνη τη στιγμή ο Ιβάν μπήκε στη θέση του οδηγού. Το αμάξι κάθισε από το βάρος του άλλου άντρα, κατακλύστηκε από τη μυρωδιά του –τσιγαρίλα και ιδρώτα.

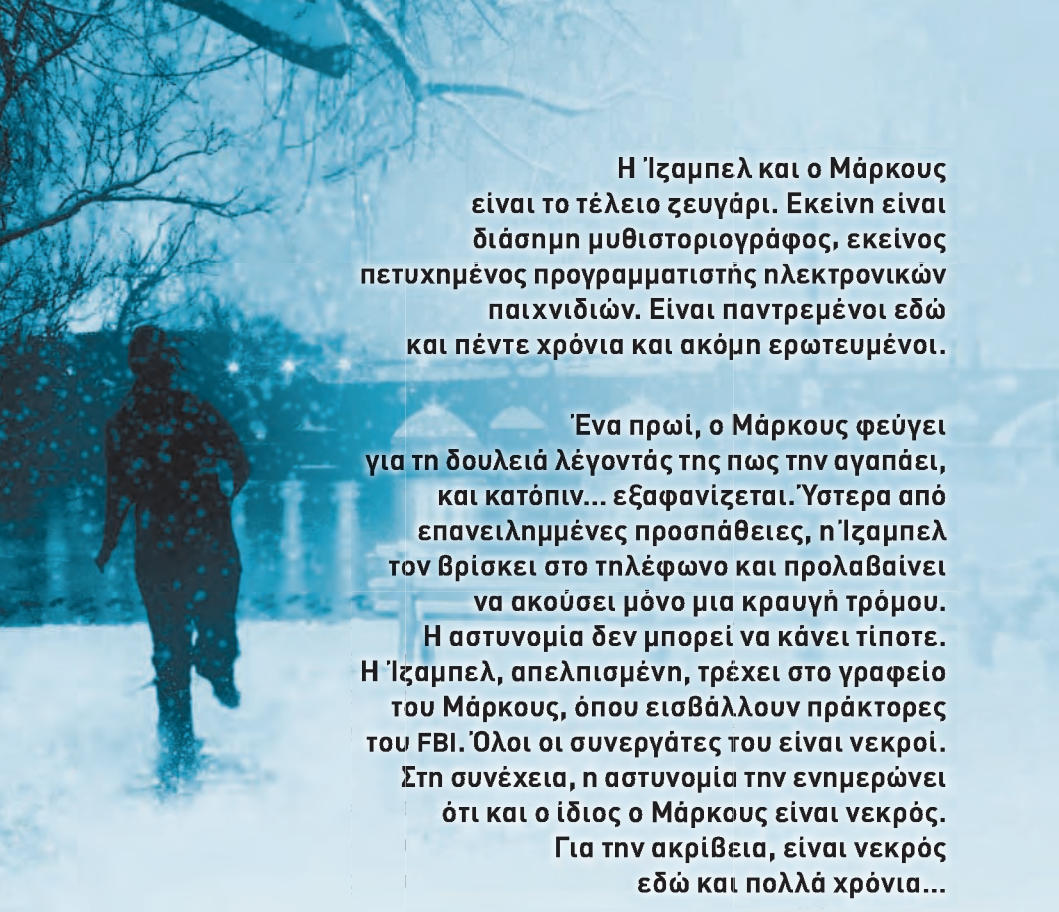
«Μην ανησυχείς», είπε ο Ιβάν, γελώντας και πάλι τραχιά. «Θέλω μόνο να μιλήσουμε. Να κάνουμε μια νέα συμφωνία».

«Σου φαίνομαι να ανησυχώ, Ιβάν;» είπε ο Μάρκουσ χαμογελώντας ψυχρά. Ο Ιβάν δεν απάντησε.

Καθώς έβγαιναν στην κίνηση, μια φράση από τον Προφήτη ήρθε στο μυαλό του Μάρκουσ: «Δεν είναι ρούχο αυτό που πετάω

από πάνω μου σήμερα, αλλά δέρμα που σκίζω με τα ίδια μου τα χέρια»*. Ο Μάρκουσ ένωθε τη ζωή που ζούσε μέχρι τότε να μεταπορίζεται, να ξεθωριάζει. Κάθε τετράγωνο της πόλης που άφηναν πίσω τους κρατούσε κι ένα λεπτό στρώμα του εαυτού του. Το νήμα που τον συνέδεε με την Ίζαμπελ το ένωθε να φτάνει στα όριά του και ύστερα να σπάει. Αυτό του προκάλεσε έναν οξύ, έντονο σωματικό πόνο, καταμεσής του στήθους του. Όμως παρηγορήθηκε με μια περίεργη σκέψη: ο άντρας για τον οποίο θα πενθούσε εκείνη πριν καταλήξει να τον μισήσει, ο άντρας που θα της ήταν αδύνατον να συγχωρέσει, ουδέποτε είχε υπάρξει.

* Kahlil Gibran, ό.π., σελ. 12. (Σ.τ.Μ.)

Η Ίζαμπελ και ο Μάρκους είναι το τέλειο ζευγάρι. Εκείνη είναι διάσημη μυθιστοριογράφος, εκείνος πετυχημένος προγραμματιστής ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Είναι παντρεμένοι εδώ και πέντε χρόνια και ακόμη ερωτευμένοι.

Ένα πρωί, ο Μάρκους φεύγει για τη δουλειά λέγοντάς της πως την αγαπάει, και κατόπιν... εξαφανίζεται. Ύστερα από επανειλημμένες προσπάθειες, η Ίζαμπελ τον βρίσκει στο τηλέφωνο και προλαβαίνει να ακούσει μόνο μια κραυγή τρόμου. Η αστυνομία δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Η Ίζαμπελ, απελπισμένη, τρέχει στο γραφείο του Μάρκους, όπου εισβάλλουν πράκτορες του FBI. Όλοι οι συνεργάτες του είναι νεκροί. Στη συνέχεια, η αστυνομία την ενημερώνει ότι και ο ίδιος ο Μάρκους είναι νεκρός. Για την ακρίβεια, είναι νεκρός εδώ και πολλά χρόνια...

Μια αγωνιώδης περιπέτεια που οδηγεί τον αναγνώστη από τις λαμπερές λεωφόρους της Νέας Υόρκης στους πλακόστρωτους δρόμους της Πράγας, καθώς η Ίζαμπελ προσπαθεί να δώσει απάντηση σ' ένα ανατριχιαστικό ερώτημα: κι αν δε γνώρισε ποτέ στην πραγματικότητα τον άντρα που παντρεύτηκε;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ.: 09427

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ